

RUDÝ
VLK

RACHEL VINCENTOVÁ
AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

COSMOPOLIS

RUDÝ
VLK

RACHEL
VINCENTOVÁ

PODĚKOVÁNÍ

Napsat tento příběh pro mě znamenalo zvláštní výzvu – i přesto, že jsem se tím vracela ke svým kořenům. Bavila mě však každá myšlenka vyprávění, každá jeho věta, každé slovo! Jenže když chce člověk přeměnit příběh v knihu, většinou na to sám nestačí, a tak je na místě poděkovat.

Děkuji tedy Marii Barbové, původní editorce tohoto textu, jejíž nadšení pro mou „miniarmádu Červených karkulek“ dostalo věci do pohybu. Děkuji také své agentce Ginger Clarkové, neboť ta přeměnila nápady v činy.

Zvláštní dík patří Catherine Wallaceové: její vize dala knize konečnou podobu a ona sama mi poskytla nedocenitelné rady. Milá Catherine, jsem moc ráda, že jsem dostala příležitost s tebou pracovat!

Velmi vděčná jsem grafickému oddělení nakladatelství *HarperCollins*. Vznikla zde totiž jedna z nejkrásnějších obálek, na nichž stojí moje jméno. Moc se mi líbí i vaše grafické zpracování celé knížky. Vážně. *Zbožňuju ho*. Od začátku do konce.

Děkuji také týmu redaktorů a produkčních za jejich neuvěřitelný cit pro detail a za to, že vychytali všechny chyby, které se mi při psaní do textu vloudily.

Nejděčnější jsem ale vám, kdo si tuto knihu přečtete a rozhodnete se vpustit si Adélu a její příšerky do srdce. Ať vás ve spánku chrání!

Rachel Vincentová

*Jennifer Lynn Barnesové,
která mi připomněla,
jak moc může člověka bavit
návrat ke kořenům.*

[JEDNA]

Temný les vzdychal – hluboký, strašidelný zvuk byl víc než jen nářkem rozhoupaných větví. Otočila jsem se s košíkem zavěšeným na pravém lokti a zadívala se daleko do lesnaté krajiny, která z velké části obklopovala Oakvale. Dech se mi před ústy zimou srážel do bílého obláčku. Poblíž lesa bylo chladno dokonce i uprostřed léta, ale za jasného zimního dne, jako byl ten dnešní, se úplně stačilo zadívat do nepřirozené tmy mezi stromy, aby mi přejel mráz po zádech.

Po mé pravici plápolala louč zavěšená na kůlu zaraženém hluboko do zmrzlé země. O pár metrů dál hořela jasným světlem další pochodeň a někde za ní ještě spousta jiných. Všechny dohromady tvořily kolem vesnice kruh – ochrannou svatozář světla. Strážci z naší vesnice se za každého počasí starali, aby nikdy nevyhasla.

Protože les byl plný příšer a příšery se světla bojí.

Moje pochůzka do Bertrandovy chaty našťestí přes les nevedla. Přesto mě po cestě zpátky temnota stromů podivně lákala, a tak jsem se místo toho, abych šla rovnou domů, vydala po obvodu vesnice až za pastviny a úhory. Temný les mě vábil už odmalička a volal svůdným hlasem, ale zároveň mě varoval. Nehodlala jsem se jím řídit, což mi však nebránilo alespoň mu *naslouchat*.

Něco zašustilo, jako by se po zemi plazil had. Kostnaté větve zachrastily. Potom jsem zaslechla svoje jméno. Přinesl mi ho chladný vánek odněkud z útrob lesa jako tichou prosbu.

Adélo! Pomoz!

Srdce mi sevřela stará bolest. Ten hlas nepatřil nikomu jinému než mému otci.

Umřel před osmi lety. Sice jsem *věděla*, že mě ve skutečnosti z lesa nevolá on, přesto se mi jen stěží dařilo hlas ignorovat.

Znepokojeně jsem se od lesa odvrátila a zamířila domů. Na jednu jsem si uvědomila, jak dlouho mi můj výlet kolem vesnice trval. Když jsem přecházela přes osiřelé pastvisko, zaslechla jsem za sebou kroky.

„Adélo...“

Leknutím jsem nadskočila. Za mnou stál Grainger Colbert. Nemohla jsem se ubránit úsměvu. Také jemu se koutky úst postupně zvedaly, jak se vzdálenost mezi námi zmenšovala, a jeho oříškové oči si mě radostně měřily. Když jsem zjistila, jak se na mě dívá, hned mi zahořely tváře. V kožené vestě, holínkách a s mečem u pasu mu to moc slušelo. Při pomyšlení, že tenhle krásný kluk má oči jen a jen pro mě, se mi po těle rozlilo příjemné teplo a to nakonec zahrnalo i chlad zimního dne. A lesa.

Rošťácky mě zatahal za lem obnošeného hnědého pláště. „Dělaš roznášky?“

„Zrovna jsem skončila.“

„Tak to máš určitě čas si popovídat?“

Ve snech jsem měla na povídání s Graingerem celé dny a noci, ale dnes... „Možná chvíličku. Dneska je úplněk, takže...“

„Zase půjdeš do černého lesa?“ Úsměv mu pohasl a vystřídaly ho obavy.

„Půjdu s mámou. Babička na nás spoléhá.“

Grainger se přitočil blíž a zadíval se mi do očí tak hluboko, že se mi srdce rozbušilo jako splašené. „Tvoje babička by se měla konečně přestěhovat do vesnice. Je hloupost, aby tam venku někdo bydlel tak sám a daleko od lidí. A ještě taková stará paní!“

„To jí říkám už celé roky. Možná že dnes mě konečně poslechne.“ Ale ve skutečnosti jsem v to už ani nedoufala. Babička žila sama v lese ještě v době, kdy jsem ani nebyla na světě, a přežívala jen díky tomu, že se z palouku, kde stála její chaloupka, vydávala dál do lesa jen zřídka. Její ostrůvek denního světla v moři stínů ji chránil.

Opravdové nebezpečí hrozilo jen na cestě od nás k ní.

„Pro dvě samotné ženy tam venku není bezpečno,“ naklonil se ke mně Grainger a znovu mě zatahal za plášť. Nosem se mi otřel o vlasy, když zašeptal: „Až se vezmeme, budu s tebou za babičkou chodit já, pokud na těch návštěvách budeš pořád trvat.“

Krev mi tepala ve spáncích tak divoce, že to Grainger musel slyšet. „A ty bys mě tam vážně doprovodil?“

Ruka mu bezděčně spočinula na rukojeti meče. „Strážci chrání celý Oakvale.“ A jednou, až jeho otec půjde na odpočinek, se Grainger stane jejich velitelem. „Myslíš, že bych nechránil vlastní paní?“

Paní. Stačilo na to jen pomyslet a už jsem se zase spokojeně usmívala. Zvedla jsem k němu pohled. Milovala jsem Graingera od svých dvanácti, když ode mě odehnal bratry Thayerovy, protože se mi za mlýnem posmívali kvůli zrzavým vlasům. Grainger

tehdy řekl, že mám krásné vlasy. Potom mi ukradl první políbek a přísahal, že si mě jednoho dne vezme za ženu.

Od té doby se nehnul od mého boku a dělal vše pro to, aby o jeho plánech do budoucnosti všichni věděli, i když s ním o moji lásku zatím nikdo nesoupeřil. Ačkoli jsme se už dobře znali, nikdy to mezi námi nepřestalo jiskřit. Ten plamínek ožil pokaždé, když se jeho ruka letmo dotkla té mé nebo na mně ulpěl jeho pohled. Kdykoli mě tajně políbil...

„Uplynul měsíc od chvíle, kdy jsem tě požádal o ruku. Doufal jsem, že už budu mít dávno odpověď.“

„A já jsem doufala, že ti ji budu moct dát,“ opáčila jsem a zachumlala se do pláště, aby mi nebyla zima, „ale když si chci s matkou promluvit, má najednou hromadu práce.“

„Poprosím otce, aby to trochu popohlnal.“

„Ne, to nedělej.“ Přestože se k sobě Graingerův otec a moje matka vždycky chovali zdvořile, matka se před ním ve skrytu duše měla na pozoru. Nikdy mi sice neřekla proč, ale hádala jsem, že to má co do činění s otcovou smrtí.

„Promluvím si s ní cestou k babičce. Tam se mi nevykroutí, když půjdeme samy lesem.“

Grainger vážně pokýval hlavou. „Ale slib mi, že na sebe dáte pozor.“

„Budeme se držet na cestě a nebudeme nikde zastavovat. Však do lesa nejdeme poprvé,“ ujistila jsem Graingera a postavila se na špičky, abych mu vlepila pusku na tvář. „A jestli se pak večer stavíš, povím ti, jaká dobrodružství jsme zažily. Bude to, jako bys s námi do lesa šel sám.“

„Tak to se těším,“ zasmál se, chytil mě kolem pasu dřív, než jsem stačila dopadnout na paty, a ukořistil si polibek přímo na rty. „Zrovna jsem zkontroloval všechny louče. Do soumraku mám hlídku. Doufám, že konečně dostanu tu lišku, která paní Girardové krade vajíčka. Čekej mě, jakmile se setmí.“

„Ty jsi ty louče kontroloval sám?“

Když jsem se narodila, obklopoval les Oakvale jen ze tří čtvrtin, ale za šestnáct let, co jsem na světě, se rozrostl tak, že se teď rozkládal kolem celé vesnice, až na kousek krajiny, kde přirozenou hranici tvořila řekla. Což znamenalo, že i loučí teď bylo víc než v době, kdy jsme byli malí a vesnické strážní začal velet Graingerův otec.

Teď mi kontrola loučí přišla jako příliš velké sousto pro jednoho jediného člověka.

„Ne, měl jsem na starosti jen východní polovinu kruhu. I tak jsem tím strávil celé dopoledne.“

„A slyšels z lesa nějaké zvuky?“ Viditelnost je tam jen na pár metrů, takže zrakem člověk žádné informace nezíská, zato je les málokdy tichý.

„Dneska jen nějaké vytí a chrochtání. Takové to hrdelní a naštvané, jako by se na tebe chystal ze tmy vyrazit rozzuřený býk.“ Grainger dobře věděl, že nic takového se díky pochodním nestane, přesto mu z té představy nebylo dobře po těle. „Před pár dny jsem ale zaslechl strýčka.“

Rufus Colbert byl stejně jako jeho bratr a synovec členem strážce, ale před dvěma lety zemřel.

„Vím, že to je jen takový přelud,“ zamračil se Grainger ještě temněji, „ale stejně mi z toho běhá mráz po zádech.“

„Mně taky. Dneska na mě z lesa volal táta.“ Zase.

Rychle jsem tu nepříjemnou vzpomínku zahнала a raději se soustředila na mladého muže přede mnou. Vždycky je lepší myslet na slibnou budoucnost než na minulý zármutek. „No, potom ti jménem celé vesnice děkuji za ty louče.“ Péče o pochodně byla jednotvárná, ale klíčová část ochrany Oakvalu. Dmula jsem se hrdostí, že ten úkol svěřili právě mému milému, který se ochraně nás všech věnoval celým srdcem. Grainger byl dobrý muž. Silný, rytířský a čestný. A dost hezký na to, abych na něho mohla myslet celé hodiny při hnětení těsta v pekárně. Což mi připomnělo... „Musím už jít, máma mě čeká, ale slibuju, že se určitě vrátíme před soumrakem.“

„Tak zatím,“ rozloučil se a zadíval se mi na rty, na nichž ještě ulpívala chuť těch jeho.

„Těším se.“

Grainger se na mě usmál tak vřele, že mi najednou bylo teplo jako u ohníčku. „Přeji vám pěkné odpoledne, slečno Duvalová,“ dobíral si mě.

„I vám, pane Colberte,“ houkla jsem rošťácky přes rameno, když jsem zamířila zpět do vesnice. Jeho pohled jsem cítila v zádech až do chvíle, kdy jsem zmizela za společnou stodolou.

Po cestě domů jsem minula dva tucty příkrčených chalup s doškovými střechami. V některých už jsem dnes ráno byla, když jsem jejich obyvatelům nesla pečivo z máminy pekárny. Většina rodin na okraji vesnice si žitný chleba sice nemohla dovolit, ale právě k nim jsem s donáškou chodila nejraději, protože byli vděční i za ten nejobyčejnější.

Ve středu vesnice potom stály větší, bytelnější budovy. V nich sídlili zákazníci s dražšími objednávkami, kteří si v jednom kuse stěžovali na velikost, cenu nebo kvalitu pečiva a nic jim nebylo dost dobré. Ve skutečnosti jim ale ze všeho nejvíc vadilo, že jedinou pekárnou v Oakvalu mají právě Duvalovic ženy.

Zrzavé čarodějnice, šeptali si vždycky, když měli pocit, že je neslyšíme, a často právě tehdy, když jsme je slyšely velmi dobře.

S hrdě zdviženou hlavou jsem prošla kolem jejich domů a vydala se přes širokou, bahnitou ulici až k zámku barona Carreho, místního pána. Teď zela jeho rezidence prázdnotou, protože vlastnil i jiné domy, a kdo měl dost prostředků na to, aby trávil kruté zimy někde jinde než v Oakvalu, ten se tu do jara neukázal.

Jelikož naši vesnici obklopoval temný les, jediná obchodní cesta sem vedla jen po řece. Pokud se někdo chtěl bezpečně dostat z Oakvalu nebo do něho, musel plout na člunu. Během zimy ale řeka zamrzla, a tak jsme až do jarního tání žili odříznuti od světa jako trosečníci.

Baron Carre i s personálem se odporoučel už víc než před měsícem, jen pár dní předtím, než uhodily první mrazy. S ním samotným a jeho ochranou jsme tedy mohli počítat zase až na jaře. A návštěvy nebo kupci sem v zimě zabloudili jen málokdy, pokud vůbec.

Za baronovým zámkem jsem se pustila dolů po rozbahněné pěšině až na široký, obdélníkový rynek – do samotného srdce vesnice. Na jedné straně mu vévodil kostel z ručně tesaných prken. Postavili ho, když mi bylo osm. V tom roce se narodila i moje mladší sestra Sofie. Na druhém konci náměstí se tyčil Laurentův

dům, druhá největší budova ve vesnici a jediná postavená výlučně z kamene.

Chvatně jsem přešla náměstí a zadržela dech, když jsem míjela tlustý kůl zajištěný haldou kamení. Popel už z nich dávno smyl déšť, přesto si kůl navždy ponese jizvy od plamenů, kterým musel čelit. A taky zůstane připomínkou utrpení všech mužů a žen, kteří u něho shořeli, aby byla chráněna bezpečnost vesnice.

Z toho pohledu mě mrazilo skoro stejně jako z temného lesa, a tak jsem raději jako obvykle odvrátila zrak. Koutkem oka jsem zachytila pohyb. Přes náměstí pochodoval hbitým krokem nějaký kluk. Vlastně spíš muž.

„Šimone!“ zavolala jsem na něho a nejstarší z Laurentových synů se ohlédl. Když mě uviděl, rozzářil se tak, že rázem rozjasnil i tuhle blátivou díru. „Kam ten spěch?“

„Mám dobré zprávy, Adélo!“ zahalekal nadšeně a pokračoval dál pozadu jako rak, jen aby ze mě nemusel spustit oči.

„No tak se poděť!“

Šimon se zasmál. „Však se to brzy dozvíš! Uvidíme se večer!“

„Večer?“ zeptala jsem se zmateně, ale to už Šimon klusal domů.

Z komína našeho domu, nejmenší budovy na okraji náměstí, se linul kouř a vůně čerstvého chleba. Neubránila jsem se úsměvu, když jsem malým čelním okénkem s otevřenými okenicemi uviděla mámu. Stála uprostřed místnosti, oběma rukama hnětla těsto, a když občas poprášila pracovní plochu, vzdmuily se ke stropu bílé obláčky žitné mouky.

Naše chalupa možná nebyla tak velká jako dům Laurentových, ale na rozdíl od stavení na okraji vesnice měla ještě oddělenou

ložnici. Jinak to ani nešlo – většinu domku zabírala veliká pec a pracovní stůl. Líbilo se mi u nás doma i proto, že kromě zastrčené komůrky na spaní tam bylo ještě dost prostoru pro občasně zákazníky, kteří si u nás sice nekupovali chleba, ale aspoň si pronajímali místo v peci. Možnost popovídat si při práci se sousedy pro mě byla korunou celého týdne, zvláště pak za dlouhých, studených zimních měsíců, které jsme většinou trávili zalezlí v chalupě.

Těžké dřevěné dveře zavrzaly, když jsem se do nich opřela a vešla dovnitř. Na prahu mě ovanula vůně mletého hovězího. Hned se mi začaly sbíhat sliny.

„Adélo!“ vypískla Sofie, jakmile jsem za sebou zavřela a nechala venku zimní chlad. Moje osmiletá sestra vstala ze židle u menšího kuchyňského stolu a hodila na pomoučňený váh jako pěst velkou kuličku těsta. „Dělám nám k obědu masový koláč!“ pochlubila se.

„Spíš *sobě*,“ opravila ji matka se shovívavým úsměvem. „Adéla má ještě jednu donášku.“

„Masový koláč?“ povytáhla jsem obočí a vrhla na mámu významný pohled. Očima jsem ale hned sklouzla k bublajícímu kotlíku nad ohněm. Dnešní objednávky se ničím nelišily od ostatních dní – většinou jsem roznášela obyčejné placky z žita nebo ječmene. Když jsem ráno odcházela, po čerstvém hovězím tu nebylo ani stopy. A vida, teď máma hněte hutný korpus na masový koláč. Vlastně jsme maso – snad kromě toho kousku uzenáče ze zásob – nejedly více než týden. „Co slavíme?“ zeptala jsem se.

„Laurentovi se konečně dohodli s Rousseauovými,“ oznámila máma.

Ani se nedivím, že se Šimon křenil od ucha k uchu.

Máma se na mě pozorně zadívala, jako by čekala na moji reakci.

„Tak to mám radost! Elena musí být v sedmém nebi!“ dala jsem najevo, jak mě to těší, položila jsem košík na druhou stranu stolu a pokusila se za úsměv skrýt vlastní nespokojenost, že já na schválení žádosti o ruku musím tak dlouho čekat.

Proč matku tolik zajímalo, jak budu reagovat na zprávy o zasnubách své nejlepší kamarádky, když se o Graingerově žádosti se mnou odmítala bavit?

Hned se zase vrátila k těstu. „Dneska večer se budou slavit zasnuby,“ utrousila jen. To většinou znamenalo, že slavila celá vesnice. „Pan Laurent si u nás zadal velikou objednávku. Jakmile šoupneme masové koláče do pece, musím si zadělat na rozinkový chleba a jablečný koláč. A k tomu všemu musíme ještě upéct placky pro obyčejné zákazníky jako jindy.“

Vykulila jsem na mámu oči. „To je sice hezké, ale vypotřebujeme na to většinu zásob medu a dobře víš, že až do jarního tání sem žádná nová dodávka nedorazí.“

„Já to přece vím, Adélo, ale ty peníze, které si tak přepychovou hostinou vyděláme, se nám teď v zimě budou hodit. Vždyť je to hotové požehnání!“

Stáhla jsem z košíku utěrku. „Paní Bertrandová nám posílá půl libry soleného vepřového a děkuje za placky.“ I jiní sousedé nám platili uzeným masem a zimní zeleninou jako tuříny, zelím a bramborami. „Myslíš, že bys mě mohla chvíličku postrádat, když ti slíbím, že se na ten jablečný koláč vrhnu hned, jak se vrátím? Ráda bych poblahopřála Eleně.“

Elena Rousseauová byla mou nejbližší kamarádkou od chvíle, kdy jsme byly dost velké na to, abychom s hadrovými panenkami v ruce běhaly samy po pastvinách na západním okraji vesnice. Elena platila v Oakvalu za nejhodnější a nejplašší děvče. I když jsem se skutečně nemohla dočkat, až jí pogratiuju, taky jsem ji chtěla ubezpečit, že jí Šimon bude dobrým manželem. Stejně jako Grainger byl i on dobrý člověk a jeden z těch, kteří mne a moji rodinu kvůli zrzavým vlasům nepodezírali z ničeho nekalého a nešířili neopodstatněné povídačky.

Věděla jsem, že Šimon má Elenu rád a že se o ni postará. Kromě Graingera ve vesnici nebylo lepšího svobodného muže.

„To bude muset počkat do večera,“ opáčila máma a posypala těsto další vrstvou mouky, aby se jí nelepilo na ruce. Sofie to všechno u menšího stolu opakovala po ní. „Zabalila jsem ti chleba s rozinkami a taky jeden žitný bochánek pro babičku,“ ukázala zamoučněnou rukou na dva v plátně zavinuté balíčky na krbové římse. „Jdi rovnou k babičce a nescházej z cesty.“

Z cesty. V lese.

Divoce se mi rozbušilo srdce. „Ty chceš, abych tam šla sama?“

„Myslím, že už jsi připravená, Adélo,“ řekla máma s klidným úsměvem, ale mě neoklamala. Dobře jsem viděla, jak je nervózní.

„Já chci jít s ní!“ odhodila Sofie těsto. To spadlo s tupým plácnutím na desku stolu. „Taky už jsem připravená!“

„Ne,“ zamračila se na ni ostře matka.

„Ale já se nebojím!“

Sofie nelhala. Moji mladší sestřičku totiž neděsilo nic. Snad proto, že byla ještě v peřince, když nám zemřel otec, a tak si ho

nepamatuje. Neviděla, jak ho vesnická stráž vynáší z lesa potrhaného vlčími zuby. Levou ruku a levou nohu mu rozdrtila čelist té bestie. Na rozdíl ode mě a matky nebyla Sofie svědkem brutální milosti, které se otci dostalo. Mě však trauma vtištěné do hlavy už v dětském věku jednou provždy ujistilo, že nebezpečí temného lesa nekončí na jeho hranicích.

Nestačilo totiž dostat se ven živý. Člověk musel z lesa vyjít *nezraněný*, jinak by ostatní vesničané, naši oakvaleští sousedé, dílo dokončili pro dobro všech.

Během osmi let, které uplynuly od otcovy smrti, jsme v lese ztratili jen hrstku sousedů – lehkomyšlných duší, které sešly z cesty. To proto Sofie nechápala, jak moc je les nebezpečný. Věděla jen, že tam žije naše babička a že máma k ní každý měsíc podnikne cestu s košíkem pečiva, pomůže jí opravit, co je třeba, povykládá o dění ve vesnici a potom se zase nezraněná vrátí. Věděla také, že nedávno jsem začala matku doprovázet i já. Babička nám pokaždé přichystala něco dobrého k snědku a do košíku nám vložila dost čerstvé zvěřiny na celý měsíc.

Ano, Sofie dobře věděla, stejně jako zbytek vesnice, také o šlahounech, podivných hlasech a strašidelných krocích ve tmě, ale všechny ty hrůzy ji spíš lákaly, než děsily, což zase nahánělo strach naší matce.

I mě to děsilo, přestože jsem její fascinaci lesem moc dobře chápala, a dělala jsem si starosti, že ji to tam táhne podobně jako mě a že jednoho dne toho podivného volání uposlechnu.

„Jsi ještě moc malá,“ řekla jsem Sofii. „A mami, u toho jablečného koláče mě budeš stejně potřebovat.“ Stihnout zakázku pro

Laurentovy včas by bylo těžké, i kdybychom na ní pracovaly všechny tři zároveň.

„Já ho upeču!“ bouchla Sofie pěstí do kousku těsta, který ji měl zaměstnat.

„Ty mi můžeš pomoci nachystat jablka,“ souhlasila matka, „ale ne, dokud nebudeš hotová s tím masovým koláčem.“

Sofiny hnědé oči se rozzářily jasným plamínkem, když si přehodila měděný pramen vlasů přes rameno a otočila se, aby se dala do zadaného úkolu.

„K babičce můžu přece jít až zítra,“ prohlásila jsem, vyndala uzené vepřové z košíku a položila ho na polici nad cihlovou pec. „Určitě to pochopí, až uslyší o Eleniných zasnubách.“

„Dnes je úplněk, Adélo.“ Za úplňku nás babička vždycky čeká. „Kdybychom nepřišly, babička by si jistě dělala starosti. Já tu zakázku zvládnou.“ Tón jejího hlasu naznačoval, že nemá cenu se hádat. „Elenu uvidíš dnes večer. Jdi babičce donést ten chleba a nech si od ní připravit něco teplého do žaludku, než se vydáš zpátky na cestu. Je to přece jen daleko.“

Máma se nepletla. Aspoň mně cesta k babiččině chaloupce vždycky dlouhá *připadala*. Dokonce i s mámou po boku jsem kolikrát strachy zapomněla i dýchat a teď...

„Vzadu visí lucerna,“ připomněla mi ještě máma.

Dobalila jsem a naskládala pečivo pro babičku do koše a zakryla ho čistou utěrkou. Rozinkový chleba byl ještě teplý a božsky voněl.

„Adélo!“ popadla mě máma za ramena a pořádně mnou zatřásla. Obava v jejích očích ještě posílila moje pochybnosti, zda to

zvládnou. „Buď opatrná. Zůstaň na cestě a nikde se nezastavuj, dokud nedojdeš až k babičce,“ pověděla mi máma důrazným a přísným hlasem.

„Neboj, dám si pozor.“

„Lucerna tě ochrání.“

„Já vím, mami.“ Příšery nesnášejí světlo a bojí se ohně.

Natáhla jsem se pro odraný hnědý plášť, ale než jsem ho stačila sundat z háku, matka zavrtěla hlavou: „Budeš potřebovat něco teplejšího.“ Pokynula mi, abych šla za ní, a protáhla se za závěs oddělující naši ložnici od pekárny. Klekla si k dřevěné truhlici uložené u nohou jejího slamníku naproti tomu, kde spím já se sestrou. „Tohle tě daleko líp zahřeje,“ ujistila mě. Vstala a vytřepala krásný plášť z červené vlny.

Ten karmínový kousek odpočíval složený v matčině truhlici, co si pamatuju. Když jsem byla malá, nepromarnila jsem ani jedinou příležitost si plášť pohladit, než mě máma odehnala pryč a zavřela víko. Přesto jsem ji celá ta léta nikdy neviděla plášť z truhlice vytáhnout. Vlastně jsem až to této chvíle netušila, že ten kus měkké látky nějakým pláštěm je.

Zamračila jsem se. „Myslela jsem, že si ho schováš na zvláštní příležitosti.“ Proč by jinak ten červený plášť tak dlouho schraňovala? Byl jednoduše a prakticky střížený a hřejivý, aniž by příliš vážil. A ta barva! Výstřední tmavá červená. Máma mi kdysi řekla, že takové barvivo se dělá z bobulí, které rostou hluboko v lese.

„Ten plášť není můj, Adélo. Patří tobě. Ušila ti ho babička, když ses narodila, a myslím, že jsi do něho konečně dorostla,“ popadla mě matka za loket, aby mě pootočila a přehodila mi plášť přes ramena.